

Съ кръсъкъ минава казашко отдѣление и се втурва срѣщу показалия се неприятелски патраулъ

По небето, обгърнало напоената до ситостъ съ топла човѣшка кръвъ земя, плувна тихата безчувствена луна и огрѣ съ хубава позлата Манджурскитѣ планини. Лихъ вечерникъ донасяше в'едно съ попота на хресталака, и въздишкитѣ, и стоноветѣ на раненитѣ, и послѣднитѣ тѣхни думи, и воя на настървенитѣ хищни звѣрове.

А мъртвиятъ желтъ войникъ лежеше на камънитѣ съ широко отворени очи, вторачени въ безкрайното небе, съ изражение на дѣтски страхъ, и луната, посипала като златенъ прахъ своята свѣтлина, като че му шепне за утѣха обѣщанието си, — да занесе послѣднѣо, „прости“ далечъ тамъ — въ родината, на селската къща, на милитѣ му . . .

VI. Русинътъ жали.

Войници съ червени кръстове на рѣцѣ поставиха ранения на носилка.

— Въ краката ли си раненъ? Питатъ го тѣ.

Той не чуваше тѣхното питане: нѣмаше сила да откъсне очи си отъ лицето на мъртвия японецъ и вмѣсто отговоръ пошепна:

— Ето, на, японецъ — врагъ, а пъкъ жалко . . . Ужасно! Ехъ не те спази и мойто късче! . . . Ужасно, жалко! . . . сѣкашъ бълнува ранениятъ.